

Sy-li spēwaš,
Pilnje dželaš,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spēwaš,
Swěrnje dželaš
Wšědne dny;
Džeň pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočň ty.

Z njebjes mana
Njeh či khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njedželske łopjeno.

Wudawa so kóždu kobotu w Smolerjez knihičisłcžetni w Budyschinje a je tam ja sčtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

Njedžela Judica.

Jes. 43, 24, 25.

Haj, mi by ty služnja nacžinil se šwojimi hrěchami a by mi prózu nałožil se šwojimi škóscžemi. Ja, ja šahubjam tvoje pschestupjenje šwoje dla a njespominam na tvoje hrěchi.

Judica, to je „šudž!“; pschirunaj mješ intonacijemi cžo. 37: Šsudž mje, Božo, a wjedž mi moje prawo pschecžimo temu nješwjatemu ludu; a wumož mje wot tych jebatnych a šlych ludži. (Psalm 43.)

Šswjaty spēwaš, kotrehož šu š njeprawom, kaž tež džepnišči džej šo husto dosčž stawa pola pobožnych ščesčijanow, hanili a dla jeho fruteje wěry wušmėchowali, njecha a njemóže šo šam wječičž nad šwojimi móžnymi nješpěčželemi, a pschepodawa teho dla šwoju wěž Bohu, prawemu šudnikaj, š roššudženju: Šsudž ty mje, Božo, a wjedž mi moje prawo!

Našchim pobožnym wóžam pak běšche šwjaty spēwaš se šwojej wulkej nusu, kotruž jemu jeho pschecžimnizy š njeprawdu pschihotowachu, se šnamjenjom na Šhryštuka, wo kotrymž šwjaty Šětr nam wobšwėdčujuje, šo wón žaneho hrěcha njeje cžinil, tež šo njeje žane jebanje w jeho rcže namakašo, kiž šako nješwarjesche, hdyž šwarjeny běšche, a nješrožesche, hdyž cžerpjesche, ale wón to porucži temu, kotryž pravje šudži. (1. Šětr. 2, 22.)

Tuteho šwjateho Božeho, kiž wo žannym hrěchu ničžo njewjedžesche, je nětk Bóh ša naš š hrěchej šcžinil, šo

bychmy my w nim ta prawdosčž byli, kotraž psched Bohom placži.

Šswjaty póst staja nam jeho psched wocži; wón dže nětk po šwojim bolostnym a cžerpjenškim pucžu ša naš. Se šwojim mišym wócžkom pohladuje wón na tebe, luby ščesčijano, a rjeknje: Mi by ty služnja nacžinil se šwojimi hrěchami a by mi prózu nałožil se šwojimi škóscžemi. Ja, ja šahubjam tvoje pschestupjenje šwoje dla a njespominam na tvoje hrěchi.

Tu špomina někotryžkuliz na snate šlowo šwjateho pišma: Bóh budže wottrėčž wščitke šylšy š jich wocžow (Šjewj. Jana 7, 17), a džerži šo tutych šlowow, dokelž běšche jeho žiwjenje šylšow a bolosčžow polne. Jeho trošcht je, šo wón, šhudemu Łazarej podobny, w šbóžnych njebjesach bohata mšdu a šarunanje namaka ša wšchu tu dostatu prózu a wobcžeznosčž.

Alle hlaj! wón šo jara myli. Š tak lohkej prózu wėcžnu šbóžnosčž a towarštwo š Bohom njedoštanje! Šajzy dha šu cži, kotrymž Bóh wottrėčž budže wščitke šylšy š jich wocžow? Šrótko přjedy (šcht. 14.) rėcži šwjaty wucžer Jan wo tych, kotřiz wšchaš šu pschisłchi š wulkeje tyšchnosčže, ale šu šwoje drašty wumyli a je wubėlili w tej jehnjecžowej křwi.

Teho dla šlyšch! To jene a jenicžke, šchtož móže nam wėcžne towarštwo š Bohom dacž, je a woštanje teho jehnjecžowa křej, na ščizy pschelata, je a woštanje niz našch ščizž, ale jeho ščizž, niz našcha próza a wobcžeznosčž, ale jeho služjenje a próza. Wėcžnu šbóžnosčž

móżešch jeno dostacź psches hórke czerpjenje a wumrjecze teho, kotryž tu psches profetowy rôt k nam rěczy, kotrehož nětk w swjatym póstnym času pschewodžamy wot hańby do hańby, a kiž wot swojeho kschiza dele kóždemu na pschetorhnyjaze waschnje do wutrobny woła: My by ty služnja nacžinił se swojimi hrěchami a by mi prózu na-kožil se swojimi skóscžemi. Ja, ja sahubjam tvoje pschestupjenje swoje dla a njespominam na tvoje hrěchi.

Bohladaj na jeho služjenje a prózu, to je na czerpjenje, trjudowanje, saplwanje, wuřměchowanje, hanjenje, kotrež so jemu dosta — tvoje dla, spominaj na słowo, wo nim piřane: wón njebeše swoj kschiz — a to tvoje dla; myřl na jeho duchowne czerpjenje, na bolosće jeho dusche, jačo czi, kotrymž chžyšče se swojim czerpjenjom a wumrjecžom towarřtwa i Bohom sařklužič, jeho wuřměchowanje a na kschiz pschibichu, słyšch jeho próřtwa: Wótče, wodaj jim; pschetož woni njewjedža, šhto cžinja. A hdyž ty nětk hiřčeže cžělnym lóřchtam hořduješch a so se swětnymi wjebelemi helcžišch a pleńcžišch, dha by tež tajki, a ty by woprawdže tajki, a njeje trjeba wjele słowow, tebi to hařle rořestajič.

A nětk wón rjeknje: Ja, ja sahubjam tvoje pschestupjenje swoje dla! Swoje dla potajřim jeho služjenje a próza, jeho czerpjenje a wumrjecze — o kař wulka je moja wina!

Jeho dla mojič pschestupjenjom sahubjenje, mojič hrěchow woadče, jeho dla moja řbóžnosć, moje wu- moženje — o kař wulka je jeho hnada!

Moje dla! kšesčijano, pań dele na swoje kolena a cžin pokutu!

Jeho dla! O fajke posběhowaze, moju duschu pschew- móžaze słowo! Smy wjele hrěchow cžinili, tola Bóh ma wjazny hnady; hdyž hrěch je so móžny řcžinił, tam je hnada hiřčeže móžniřha.

O Jesu! tvoje rany
 Ssu řtajnje namařane
 To morjo hnady wřchej'.
 Šhtož i pokutu k nim hlada,
 Na teho hnada pada;
 S nim do wěcžnosće derje řtej'.
 Hamjeń.

Rnjefowy dženřki porjad.

Jan. 16, 16—22.

Šlób: (493): O kař řbóžni řče wy prawje wěrn! atd.

Wujednař našch cžehnje do hórkeho
 Czerpjenja. — Šlej! dženřki porjad jeho
 Se czerpicž tudny;
 Wotrocžl na řemi wón běřche řhudy! —

Řóřli, řa nim řlědžič powołani,
 Řnejřu psched czerpjenjom wukhowani;
 — Řo mařej řhwili
 To řu bórřny wřchitžy nařhonili.

Ř Wótčej Řiřchter póńdže lubowany,
 Šdyž řtutl jeho budže dořonjany
 Řo mařej řhwili;
 — Wopuřčženi řu to řrořymili.

Řrudni pľafachu a řałosćžachu,
 Jeho řařowidžecž požadachu;

Řo mařej řhwili
 Šwět řu po nim radny wopuřčžili.

Šařowidžecž jich chže dořocžimny
 Řnjes a radořčž wobradžič jim miřny;
 Řo mařej řhwili
 Ř njemu domoj řu řo řhromadžili.

Řóřli, kšesčjenje a žyrkej jeho
 Dyrbja křhiwdu czerpicž řwěta řleho;
 Řař wumoženi
 Domoj řunu cžahnu wuřwoleni.

Řřcha jich řrudoba řo do radořčže
 Řřcheměni, hdyž dońdu do řbóžnosćže;
 Řřchař řřřřnosć žěra
 Štónčži řo we wobnydlenjach měra.

Řrudobu ma řónřta na porodže,
 Tola njeje to wřchař k jeje řřřodže;
 Šdyž porodžila
 Džecžo je, jej radořčž řcžěje řiwa.

Řrudobu tař wěrn! tudny wřchitžy
 Řeřuřow! mařu wucžobniřny;
 Řo mařej řhwili
 Šsu pař i řeřuřom řo řjednocžili! —

U.

Šhtó wotežku wodži?

Šřlědowaza podawišna je nařhonjenje profeřora Drummonda, kotrež je wón něhdy powjedal. Wón běřche pola jeneje řnjenje na wopnyče, kotrejež pohoncž priedny k Towarřtwa Šdžeržliwosćže řkuschesche, ale bě řo hižom někotry cžas swojeho řlubjenja wřdař. Jeho řnjeni k Drummondej rjekny: „Tónle muž, mój lubny profeřoro, Wař k žeřeřniřny powjeře; porěcžče ř nim řłowcžto, jeli-řo móžecže. Wón je hewař dořocžimny cžłowjek, chžyl řo tež radny polěpřchicž, ale wón je psche řlabny.“

Řjes tym řo nětko jědžesčtaj, profeřor řa tym myřlesche, kař mohł řo wo tymle pschedmjecže ř pohoncžom do rořřecže dacž. Duž řo řonjej řplóřchilřhtaj. Řohoncž wotežku řrucže džeržesche a řu ř možu wodžesche. Wós tam a řem lětařche, a profeřor w kóždy wofomił řwrocženje wocžakowařche. Na dobo pař tón muž řonjow k řtejenju pschijneře a džesche, řebi pót trěwřchi: „To běřche dživja řěřba. Řařu wós móžesche do tyřaz řrucchow byčž, — potom budžišche tež ř Wařchimi pschednosčkami w řonž było!“

„„Řó““, rjekny profeřor Drummond, „„kař dha to pschidžže, řo řo ničžo njeřta?““

„Šaj, hlejče, řnježe, dořelž ja wjedžič řonjow wodžič.“

„„Řó derje, mój pschecželo, dha daj mi tebi řucže řenu řadu dacž, pschetož tamle hižom mój cžah jědže. Ša řlyřchu, řo řy ty řobuřtaw Towarřtwa Šdžeržliwosćže byl a njeřřy řamohl řwoje řlubjenje džeržecž. Tole je nětko moja rada: Řřchepodaj wotežku řwojeho řiwjenja Řnjesej Řhřřřtuřej,““ — a ř tym profeřor ř wosa řkocži a do cžaha řařtupi.

Tón pohoncž pořbžišcho pľajeřche, řo je jeho tole řłowo kař řlyřł trječilo a řemu pučž rořřwěłilo. Wot teho dnja je wón pschestař, řwoje řiwjenje řam wodžič, a je wotežku Šbóžniřej pschepodař.

F.

Hospoda.

(S. Holmen.)

Pšches pucžinu — pucž je wšchón žehliwy —
 Tam pucžuje, hlaj, putnił bludžazy.
 Wón hłódnj, lacžny pyta hospodu,
 Som' w bělym pěstju je kaž na morju.
 Nětk na pošledku widži i daloka
 Schtom palmowy, kiž dobru tšechu ma. —
 „O Allah!“ rjekny wón, „měj wulki džaf,
 So by pucž prawy pokasał mi tak.“
 Žno khlódk jom' kiwa; i luzny selenej
 Wón pohwata, wšchał wofšchem žada fej.
 A jako kłóncžko steji pšchipoždnu,
 Dha spróžny kłapa, žada hospodu.
 Sow luby schědžiwž jemu wotewri:
 „Schto pytaš, bratsje? Wšchitko šćiču čži.“ —
 — „Th žyle šapróšchenoh' widžiščij mje,
 Duž najprijedy wo wodu prošču čže;
 So i čžištej ruku, i čžistym kabatom
 Mohl twój dar wužičž i podžakowanjom.
 Tež wotpocžowacž spuščecž mi pšči tebi,
 Wšchał noha spróžna, dušcha wutka mi.
 A šmēm ja wofšchemjeny dale hicž,
 Mi pokaz pucž, so mohl dom potrečhicž.“ —
 — A šwēru je joh' schědžiwž wothladał,
 Tež na prawu čžēr jeho pokasał.
 Nětk rosžohnuje i nim šo wutrobnje.
 A tamny wješle dale čžehnišče.

Tak šym tež ja we Božej hospodži
 Wšchón spróžny nam'fal pokoj najlěpšči;
 Šsym i nowa wučžiscženy dale schol,
 A wēry pošhlnjenje šhonicž mohl.
 Běch na próšchym šo pucžu šhubil ja,
 Še Boža šmilnošč sašo pomhała,
 A luby Bóh je pokasował mi
 Še šwērnej prawizu pucž njebjeski.

Jurij Bróšt.

Prědowanje wroblow.

Sedyn starschi bur mějesche šyna, kotryž bě šo woženik.
 Tónle wotročženy šyn prajesche junu i šwojemu nanej: „Nano!
 čžehodla čžecže šo dale drěčž? Čžinčže šebi lóže a dajče namaj
 kublo šapifacž. Nicžo wam wěščže pobrachowacž njebudže.“ Tola
 mudry nan dopomni šo na pšchiblowo: „Nješlětaj šo prijedy hacž
 lehnycž džesč“, a nječasche nicžo wo wumjeńkarštwje wjedžecž. —
 Wšyšče woknow domšeho bě lastojčžne hněšdo, i kotrehož bě kšrobky
 wrobl lastojčžki wuhnał. Šdnyž běchu tam mlode wroblki, wša starj
 nan to hněšdo i wroblemi dele a šadži je do klětki. Tu powišny
 nan pola wokna. Staraj wroblej pšchilětowasčtaj a nošchěščtaj
 hušto pizu mladym wroblkam, kotrež šo prawje derje namakachu a
 roščžechu. Šdnyž mlode wroble i hněšda do jštwy šlětachu a šwoju
 žyrobu šame pytaču, popadny nan stareju a šadži jeju do klětki.
 Mladym wroblam dawasche nan khlěb, twarožł, jecžmjeń, wofš atd.
 i jědži; starymaj pak kšwilu nicžo do klětki nještaji. Duž woprašča
 šo šyn šwojeho nana: „Alle nano! čžeho dla tak čžinčže? — Ša
 čžzu rady wjedžecž, prajesche nan, hacž mlode wroble starymaj
 w klětžy tež něščto pizy pšchinješu. — Tola mlode wroble šlětachu
 wješele wokolo, jědžachu a nještarachu šo ša šwojeju stareju
 w klětžy, kotrajž žalóšnje kšwicžesčtaj a po pizy žalóšesčtaj.“

Na druhi džēń nan starymaj wroblomaj khlěb a twarožł do
 klětki pšchi gročžanych duricžłach tyšny, njeda pak mladym wroblam

we jštwje žanu pizu. Šchto čžinjachu nětk mlode wroble? Wone
 pšchilecžachu ke klětžy, šebraču tamnymaj tak wjele khlěba a twa-
 rožka i klětki, kaž wjele móžachu jenož došahnyčž, a hdyž staraj tež
 ša pizu dypasčtaj, kušachu mlode wroble do njeju.

To wšchitko bě starj nan šwojemu šynnej pokasał, a tón nicžo
 wjazy wo na-wumjeńk-šydnyenju nješpomni. Š teho móža nanojo
 a macžerje šebi wučžbu wšacž, šo tak dołho, hacž ša dobre špóšnaja
 a žana wjetšča šchłoda nješrošy, šebi šwoje kublo abo žiwnoščž
 šdžerža a hdyž do mēra šo šydnju, šebi dobru wumjeńk pola hamta
 kručže wučžinja. Pšchetož na šlubjenja džēcži šo pšchezo špušchčecž
 njemóža. Wotročžene džęcži pak dnyrbja šebi i teho tu wučžbu
 wšacž, šo šchtwórta šasnja jim pokasuje, tež šwojich starjch šarschich
 čžesčžicž a i džęcžazej luboščžu ša jich potrečbnosčž šo staracž a
 wošebje tež wumjeńk jim prawje dawacž. — Bóh luby šnjes je
 tež čžafne šbože tajšim džęcžom hižom šlubil. Šeli pak njeđžakny
 a nahramny šyn abo nahramna džowka šwojimaj šarschimaj na
 wumjeńku wocžahuje abo hubjene ša nich ššhowa, dha šo jimaj
 w čžafnym wěščže hubjenje póndže. Šchtwórta Boža šasnja rěka:
 „Th dnyrbisč šwojeho nana a šwoju macž čžesčžicž, šo šo čži derje
 póndže a dołho živy budžesč na šemi.“

Kšchizny pucž.

Šwērnj nan šwojeje šwójby mějesche šo dołhe šeta ša
 šwoje na rošom šłabe džęcžo staracž. Šol šeta do šwojeje šmjercže
 bě wono šebi hišchže nohu šłamał. Še wšchej šwēru a luboščžu
 nan šwoje džęcžo wothladowasche. Šdnyž bě čžēko do rowa položene,
 prajesche dužy i pšchewodžjenja dobru pšchecžel nanej, šo drje móže
 tola šo šbožowny čžucž, šo je Bóh jemu ščóncžnje tónle čžēki
 domjazy šchiz wotewšal. „To runje niz“, praji rošomny muž,
 „tónle starj šchiz móžach derje nošycž, běch jemu šwuknył, a ženje
 mi njebēšche pšche jara čžēki. Šacž to i nowym tak budže, njewēm.
 Pšchetož hdyž je jedyn šchiz precž, pšchitdže tón šnjes bóršy
 i nowym. Šinał wšchał na šwēcže njeje.“ Tónle muž mějesche
 prawje: „Šinał wšchał na šwēcže njeje.“ Žadny druhi pucž do
 njebjekš njewjedže hacž kšchizny pucž.

Šdže namakasč?

Še droholubu wošobu
 Šsmjercž blěda tebi wotwjedla,
 Šu we šerjach, pod hwěšdžinu
 Njech twoje wócžko nješyta.

Ně, w kóždym čžafu pytaj ty
 Šu w šwojej wutrobje;
 Šchtož lubował tak horzo šy,
 Ššo ženje i njeje njeminje!

F.

Šsrědk pšchecžiwu wopikštwu.

Prijedawšchi šekar winškeje šastarańje wšjemi w šhromadžišnje
 šekarjom šdobne waschnje, i kotrymž bēšche dwēmaj wumjeńkarjomaj
 wopikštwu šahnał. Da jeju do šchpitala pšchewješčž, hdyž dny-
 bjesčtaj dvě njeđželi dołho wostacž. Busčtaj tam kručže wob-
 šedžbowanaj. A tak špodžiwny šrědk šo načožowasche pšchecžiwu
 nimaj, hdyž bēščtaj hižom wjazy kručž wopikštwu dla wot polizije
 šhostanaj byłoj! Njedostasčtaj žanu jědž, žadny napoj, i kšrtka
 nicžo, šchtož njebēšche i najhubjeńšchim palenzom namēšchane. Woda,
 wino, mloko, poliwka, mjašo, šekarštwu, haj tež pošleschčža a wšcho
 bu i palenzom našycžene a namocžene. Šrēńi džēń čžyšche šo
 mužomaj tajške kury dla šmjecž, jědžesčtaj a piješčtaj wšchitko
 rady; na druhi džēń počža jimaj palenz a šašo palenz šmjerdžecž,

na tječni džen pať pocześchtaj ńo ńadławje sfażenyń jėdźi ńrawacź a prosześchtaj słyńnywszy ruzh, ńo bęchu jeju s palenzom pschylutowali. Tola nicźo ńjepomhaśche, dwė ńjedźeli dolho dyrbyjeschtaj s ńajmjętschim tradanjom tajke hojenje wutracź. A to je woprawdźe pomhało! Wot teho czańa ńjejsťaj teź ani krjepki palenza wjazh woptańoj.

Boża pomoc ma wschelake pucze.

(Wist na Romskich 12. 15.)

Pomjedanćkło wot Jana Wjele.

I.

Póndźelu wječor.

Popońdnje t wječorej dźěśche, a ńlónćkło chyzśche ńo nimale do ńmėrkow nőricź. Na brijóńku pschede wńu stejesche holćzo. To hladaśche do dala po schćeżży won. Ale wóćkomať ńo nicźo ńečasche ńjewicź. Duź ńo ńrudne na kamjeń ńydnę. ńo ńhwili stanęwszy hladaśche sańo, ale teź podarmo, runje kaź přjedy. A to ńo wospjetowaśche nėlotry kńóć.

Esłónćkło pocźa ńo ńhowacź, hdyź ńo ta holćka na kamjeń stupi, ńo mohła dale do dala s wóćkomať dośahnyć. A duź jej spokoť do woblicza stupi. Dohladańszy ńo teho, na cźoź bėśche tať ńedźiwje czańala, s kamjenja wjeńela ńkocźi a ńkafasche do wńh. Tudy ńo winęwszy do mańeho dwórcźka, wołasche ńradna: „Macźi, macźi! ńank bėži. Nimale hiźom tu je!“ Macź ńhladny hnydom s mańeje hróńđe na dwórcźk. A pońny starośće bėśche tón ńhlad.

„Dha, Leńćicźka, ńatep! Wńmi ńajmjętszy hornz a jón nalimśczy s wodu do wohnja ńtaj. ńa dyrbyju pschy wboheť ńińaneť wostacź. Wona tať jara jachli a s nohomaj kopa!“

Lėdy to swoła, dha hjes dycha ńkofajo spėśchnimę hólćez, ńiź mėjesche ńhėtro brėmjėscho w ruzh, ńem dońeźa.

„Najlubśczy ńanko, pój, pój! Ty wėśće mało nóźkował ńjeńńh. A namaj ńo tola hjes kónza ńda! Dźakowano Bohu, ńo ńjeńeśch. Esnano budźe s Boha krumicźżh hladaťo lėpie! Daj mi te ńelicźka, daj!“

Macź rucze to brėmjėscho wjawśczy, rośwjaja ńuf a nuchasche rucze na wschė te wschelake ńela. „Dha, ńynko, nėť tu pola ńińaneťe wostan! ńa dośkocźu nuts. D kaju maja te cźecźine ńelicźka hojazu wón!“

To prajimśczy žónśka s hróńćicźki stupi. Woblicźo bėśche jej ńdrjene a blėde, a drascźicźka na nej bė pokas, ńo wo muźa želi. Leńka hiźom tepjesche. Nėť rucze do hornza žyku horśchėź ńela, a wońoło hornyła ńylńišczy woheń! Ale pschy wchėm jimasche ju ńyśť, a pót ńo ji lijesche.

Leńka, tep jenoź ńama a wať. ńa mjes tym sańo t ńińaneť du. A hdyź czi s kuźolom ńawari, mje ńawońaj!“

Skocźimśczy do hróńđe wuhlada ńjawnje: tu je ńo s krumicźku ńtało, tu je wschėje pomozh kónz. ńa rohaj pohibowaśche ńlakaty ńank to dojachlowate ńkocźo, pschirėcźowajzh jemu: „Dha tola, mumićka, ńjecźiń tať dźiwnje. ńbėhaj ńo a ńtań!“ ń dyktotom ńospęta macź, ju ńbėhnyć a t žiwjenju ńbudźicź. Ale wscho nicźo. — ńtróźeneť nońh ju nochyzśchťej dźerźecź; ńlabeť koleni ńo ńlaknyśchťej. Wona mjeswocze na ńhribjet krumicźki ńkocźi a ńlakasche mjelćzo. ńank ńtejęż pschy nej pať wrėśchćezesche s hłońom. Leńka to wó ństwie ńańlyścha a ńem pschisťkocźi. A pętnęwszy ńadnjenu krumu a ńmęchatu macźer a wrėśchćezateho bratńika, ńa ńbėhny žalostny ńlacź. Nutska bėżesche warjaze ńelo a haschėsche woheń. Ale ńchto wo to? Trjeba dźe wjazh žaneho ńela t wulėku ńjebė. —

ńlacź ńo najpřjedy macźeri ńtaji. Wona ńo na ńlabeť koleni ńbėhnywszy rjekny: „Wschitko, kaź Bóh tón ńnjės chze! ńójteť mi,

dźėśczi, a dźimę nuts?“ — ńćmicźka bė pschisťchła. Duź niczeje wońo tu ńlacźitu tróńku ńjepętnę do domu hić.

Macź, ńo ńydnęwszy t wofńjeschku ńodepře hłomu, tu starośće ńońnu. ń wutrobę czeźko ńdychuję ńedźesche kaź by rjekł nėma, a ńetrė ńej dyń a dyń psched dźėścźomaj tajenu ńylńu. Teť ńedźeschťej ńmęchajo na ławzy s boka, wjecźerje ńabęwszy ńrudoby dla. Nilomu ńjeńdźesche na žanu jėdź, a ńhlėwjazh ńkocźi mėjesche hiźom to ńwoje. Leńka bė w ńwuczenym czańu kofomaj doła a ńwinjatku teź, a kury ńpachu hiźom dawno.

Nicźo ńo ńjehrjebny wó ństwie. ńenoź ńary, na ńcźenje dykaty czańnik bė ńlyśchecź. A jako tón dońdźe, bu cźicho kaź w rowje. Duź macźerka rjekny: „Dźimę ńo bożemje lehnyć! ńpėwajteť pėńje a ńdychujteť t Bohu. ńjepusćchćmę domėru t njemu, a ńporucźmę wschitko do jeho ńwjateje wole. ń jeho pomozu wschitko sańo budźe. Wschalo nań ńpėwarńke wucza:

Schtóž Bohu wjerśchnemu ńo ńodba

A ńtaja t njemu nadźiju:

Hdyź pschidźe nusa, ńchiz a ńchłoda,

Dha je Bóh pschy nim s pomozu.

Schtóž na Boha ńo ńalozi,

Bóh teho nihdy ńjepusćchėzi.

Tať dźėchu w Bożim mjenje. A budźesche ńnano ńchto psched komornym wofńjeschkom ńtał, by hiśchće s komorki ńchtucźki ńhėrluscha ńlyśchal. A po mańej ńhwili bė w domćku ńokojny mjelť, a s ńjebjeń ńladachu hwėźki s milotnym wóćkóm na cźichy domćk.

(Pśchichodnje dale).

Wschelake s bliska a s daloka.

ń Dreźďżan. ńandźena ńjedźela Łatare ma hnydom w ńwojim mjenu to napominanje: „Wjeńel ńo!“ a ńjedźela wjeńela a ńradowanja je wona kóńde lėto ńa nań ńserbow tu w zusbje, dofelź ńo nam na nej Boże ńłowo w lubeť macźernej rėczi přėduje a Boże wofńasanje kaź domach wudźėluje. Mahladna licźba ńpowsjednyńch, mjenujzh 175 a to 59 musťich a 116 žónśkich bė ńo ńesćhła. ńpowjednu wucźbu nam ńn. ńarať Guda s Lubija, přėdowanje pať ńn. ńarať Matel s Barta dźerźesche. ń wutrobu ńmę lubymaj přėdarjomaj dźakowni, ńo bėśchtaj s Łuźizh t nam pschisťchťoj a nadźijamy ńo, ńo ńtaj wot nań tu wėstosć ńobu domoj ńsańoj, ńo jeju ńwėrny wuńhw mjes nami ńodarmo był ńjeje.

D.

— W ńipśku je wumrjel najńtaťśczy theologisťki ńrofesor ńrika, kotryź je wschitkim derje ńnaty, kotřiz ńu w ńipśku ńudowali, wofebje tym, kotřiz bėchu ńobustawy Łuźisťeho přėdarńśeho towarństwa. Wón bėśche horliwy pschecźel naśchego Łuźisťeho towarństwa. Wón wodźesche dolhe lėta homiletisťki přėdarńśki ńeminar a wulki dźel naśchich Łuźisťich duchownęńch je pod nim ńwoje přenje přėdowanje dźerźał a je wuwuczenie w přėdowanju dośtał. Wón bėśche teź dońry pschecźel naśchego ńerbisťeho luda a je ńo ńa ńalozenie ńerbisťeho homiletisťeho ńeminara a ńa jeho ńdźerźenje ńarať. Wón je teź we ńwojim czańu w ńhromadźińje theologisťkich ńrofesorow namjet ńtajił, ńo bu ńjebocźicźki ńnjės ńarať ńmiśch w pschisťchćowacźu ńwojich ńańkubow wo duchowne žiwjenje ńerbisťeho luda ńa doktora duchownństwa ńomjenowanę.

— ńutrowny ńrogram ńudyńśeho gymnasija ńodawa ńwjeńelazu ńowjesć, ńo ńu psches ńpřoznimę ńkutfowanje ńnjesa ńararja em. ńakuba ńerbisťe hodźiny na ńudyńskim gymnasiju ńo ńańo ńa ńoźile a ńo je ńministerstwo ńostajilo, ńo ńo dale wotmėwaja. ńacź doťal je je ńnjės ńarať ńakub we wopornitewej lubosći ńam wotdźerźował. Wot jutrow ńmėje je ńnjės wucźer Sommer.